

Hermanis Paukšs

SVEIKS LAI DZĪVO!
(viencēliens)

Darbojas:

SABĪNE
ROZMARIJA
HARITA
PEGIJA

LELLES SABĪNES ISTABA. IENĀK LELLE ROZMARIJA.

Sabīne. Kas tad tā tāda?

Rozmarija. Nevis tāda, bet lelle Rozmarija!

Sabīne. Lelle Rozmarija?... Vai tu atnāci pie manis ciemos?

Rozmarija. Nē, es neatnācu ciemos. Es tagad te dzīvošu.

Sabīne. Interesanti gan – tu te tagad dzīvosi?

Rozmarija. Jā. Kā tevi sauc?

Sabīne. Mani sauc Sabīne, un te viss ir mans!

Rozmarija. Bija tavs. Nu tas piederēs mums abām.

Sabīne. Nekā nebija! Es tūlīt pateikšu Marikai, un tad tu redzēsi, kas ar tevi notiks!

Rozmarija. Un kas tad ar mani notiks? Nekas nenotiks! Jo tā bija Marika, kas teica, ka
es te tagad dzīvošu!

Sabīne. Marika?

Rozmarija. Jā – Marika!

Sabīne. Vai tad tev pašai savu māju nav?

Rozmarija. Kā nav? Ir! Te ir manas mājas!

Sabīne. Tu esi nekaunīga un spītīga, es tā skatos!

Rozmarija. Pati tāda!

Sabīne. Un kur tu līdz šim dzīvoji, ja drīkst zināt?

Rozmarija. Drīkst! Veikalā!

Sabīne. Veikalā?

Rozmarija. Jā! Bet šodien Marikas krusttēvs mani nopirka un uzdāvināja Marikai!

Sabīne. Ļoti mulķīgi...

Rozmarija. Patiešām? Es gan tur nekā mulķīga nesaskatu. Tieši tam jau lelles ir
domātas, lai krusttēvi tās pirktu un dāvinātu savām krustmeitām!

Sabīne. Tas ir tad, ja krustmeitai vēl nav lelles! Bet Marikai taču ir! Marikai esmu es!
Un kāpēc vajadzīgas divas lelles, to es patiešām nesaprotu!

Rozmarija. Varbūt tāpēc, lai tu nejustos vientuļa?

Sabīne. Tu domā?

Rozmarija. Nu ja! Vienai lelei taču ir garlaicīgi. Divatā ir daudz jautrāk! Vai tu nekad
neesi sapņojusi par draudzeni?

Sabīne. Bet man jau ir draudzene – Marika!

Rozmarija. Protams. Bet tas ir kas cits.

Sabīne. Labi. Ja jau krusttēvs tevi ir uzdāvinājis, tad skaidrs, ka tur neko vairs nevar darīt. Jādraudzējas vien būs.

Rozmarija. Nu ja! Un tu redzēsi, ka tas nemaz nav tik slikti. Vai tas ir tavs galdiņš? Tu varētu mani aicināt apsēsties pie tā.

Sabīne. Jā. Varētu gan.

Rozmarija. Bet te ir tikai viens krēslīšs. Ja es apsēdīšos, tad tev pašai nebūs, kur sēdēt.

Sabīne. Sēdies vien. Es pameklēšu, vai otrā istabā nav vēl kāds aizķēries. (Prom.)

Rozmarija. Paldies. Tu esi ļoti laipna. (Apsēžas.)

Sabīne (iznāk ar krēslu). Re nu! Ir aizķēries. (Apsēžas.) Vai mēs te tagad tā sēdēsim?

Rozmarija. Zini ko – mēs varētu padejot!

Sabīne. Labi. Padejosim.

ABAS DEJO. IENĀK HARITA.

Sabīne. Rādās, ka tur nāk vēl viena lelle.

Rozmarija. Un tieši tad, kad mums bija tik interesanti!

Harita. Tagad jums būs vēl interesantāk! Jo esmu atnākusi es!

Rozmarija. Nu, to vēl nevar zināt!

Sabīne. Vai tu gribi teikt, ka arī esi uzdāvināta Marikai?

Harita. Vai nu es gribu, vai negribu teikt, bet jāsaka vien ir, jo tu esi uzminējusi – es patiešām esmu uzdāvināta Marikai.

Rozmarija. Manuprāt, tas ir par traku!

Sabīne. Un kurš tad tevi uzdāvināja?

Harita. Vecmāmiņa.

Rozmarija. Tā jau es domāju – veciem cilvēkiem ar to saprašanu ir tā pagrūtāk!

Harita. Es nesaprotu, ko tu ar to gribi sacīt!

Rozmarija. Tikai to, ka mums ar Sabīni bija labi arī divām. Nekāda trešā lelle te vairs nav vajadzīga!

Harita. Marika gan tā nedomā! Viņa ļoti nopriecājās, kad ieraudzīja mani! Es droši vien viņai patiku vairāk nekā tās citas!

Sabīne un Rozmarija. Kādas citas?!

Harita. Nezinu. Es jau citas Marikas lelles vēl nemaz nepazīstu!

Rozmarija. Ja gribi zināt, tad mēs esam tās citas!

Harita. Nu – tagad es zinu. Un kā jūs sauc? Mani, piemēram, sauc Harita!

Rozmarija. Nu, mani, piemēram, sauc Rozmarija! Un viņu, piemēram, sauc Sabīne!

Sabīne. Es pati protu pateikt, kā mani sauc!

Harita. Es ierosinu nestrīdēties! Es ierosinu svinēt Marikas dzimšanas dienu!

Sabīne. Kā? Vai tad Marikai šodien ir dzimšanas diena?

Harita. Katrā ziņā! Vai varbūt jūs domājat, ka kāds viņai tāpat vien – no gara laika – lelles dāvinātu?

Rozmarija. Pareizi – kad krusttēvs mūs iepazīstināja, viņš sacīja Marikai – daudz laimes dzimšanas dienā!

Harita. Tāpēc nav tur vairs, ko runāt – aiciniet mani pie galda, un sāksim svinēt Marikas dzimšanas dienu!

Rozmarija. Bet mums ir tikai divi krēsli!

Harita. Tas nekas. Es varu sēdēt arī uz galda!

Rozmarija. Sēdēt jau var, tikai nezin, vai tas būs pieklājīgi!

Harita. Bet ko lai dara, ja nav trešā krēsla? Vai varbūt kāda no jums grib stāvēt kājās?

Rozmarija. Kāpēc tieši kāda no mums?

Sabīne. Es pameklēšu. Varbūt, ka otrā istabā ir aizķēries vēl kāds krēsls! (Prom.)

Harita. Es ceru, ka nav. Jo man ļoti patīk sēdēt uz galda.

Rozmarija. Toties man – nepatīk, ja kāds sēž deguna priekšā!

Harita. Tas nekas – ar laiku pieradīsi!

Sabīne (nāk ar krēslu). Ir aizķēries!

Harita. Žēl gan!

Rozmarija. Kā nu kuram!

Harita. Neko darīt – būs jāsēž uz krēsla. (Kad visas apsēdušās.) Un kur ir svētku galds?

Sabīne. Re, kur ir!

Harita. Šitas jau nu gan neizskatās pēc svētku galda! Jo uz svētku galda ir jābūt svētku mielastam!

Rozmarija. Patiešām. (Sabīnei.) Vai tev otrā istabā nav aizķēries arī kāds svētku mielasts?

Sabīne. Nav. Tur varētu būt vienīgi dažī šķīvji.

Harita. Daži šķīvji ir labāk nekā nekas. Un, ja tev vēl būtu aizķērušās piecas sveces...

Sabīne. Kāpēc tieši piecas?

Harita. Tāpēc, ka Marikai šodien paliek tieši pieci gadi! Kad vecmāmiņa mūs ar Mariku iepazīstināja, viņa tieši tā arī teica – daudz laimes piektajā dzimšanas dienā!

Rozmarija. Nu ja – katram gadam vajag vienu sveci.

Sabīne. Viena varbūt, ka būs, bet piecas varbūt, ka šaubos...

Harita. Stiept, cik tev ir!

SABĪNE AIZIET. UZNĀK PEGIJA.

Rozmarija. Tā! Vēl viena lelle!

Pegija. Labdien! Mani sauc Pegija!

Harita. Tu nu gan te neesi vairs vajadzīga!

Pegija. Ļoti interesanti! Jūs – esat vajadzīgas, bet es – neesmu!

Sabīne (uznāk). Ir aizķērušies divi šķīvji un viena svece!

Rozmarija. Mēs esam pamatīgā ķezā, jo ir atvilkusies vēl viena lelle!

Pegija. Pašas jūs esat atvilkušās! Es – atnācu!

Harita. Tu paskat tik! Nav vēl lāgā degunu apsildījusi, bet jau izrunājas!

Sabīne. Un kurš tad tevi uzdāvināja?

Pegija. Ārijas tante!

Rozmarija. Ja tā Marikas dzimšanas diena vēl ilgi turpināsies, tad drīz te lelles varēs kraut kaudzē kā malkas pagales.

Pegija. Pašas jūs esat pagales! Un Marikas dzimšanas diena, starp citu, ir jau beigusies!

Harita. Kāpēc tad tā? Mēs vēl neesam pat sākušas svinēt!

Pegija. Jā – Marikas krusttēvs piedzērās un sāka kniebt Marikas mammai, bet Marikas tētis, kurš arī bija piedzēries, viņam iesita, Marikas vecmāmiņa...

Rozmarija. Vai viņa arī bija piedzērusies?

Pegija. Nē, bet viņa sāka lamāties. Ārijas tante sāka raudāt un uzreiz aizgāja uz mājām, Marikas krusttēvam tika izsaukts taksis, bet tētis aizmiga turpat pie galda, savukārt mamma aiztrieca Mariku gulēt un mani atsūtīja šurp.

Sabīne. Tas nu gan neiznāca glīti...

Harita. Nekas! Toties mēs nosvinēsim Marikas dzimšanas dienu kā nākas!

Sabīne. Bet man vairs otrā istabā nav aizķēries neviens krēsls!

Harita. Es jau teicu, ka sēdēšu uz galda!

Rozmarija. Nu tad sēdi ar!

Sabīne (Pegijai). Nāc droši! Gan jau sadzīvosim!

Rozmarija. Jā – tu liecies ļoti laba lelle!

Pegija. Paldies! Es jau baidījos, ka jūs ar mani nedraudzēsities...

Harita. Ņem! Tu turēsi sveci!

Sabīne. Bet man ir tikai divi šķīvji!

Harita. Viens tev, viens – Rozmarijai!

Sabīne. Bet tev?

Harita. Man nevajag! Es taču sēžu uz galda! Par godu Marikai – (Sāk dziedāt, pārējās pievienojas.) Sveiks lai dzīvo! Sveiks lai dzīvo!... (Utt.) Un tā sirsnīga, ko viņa mīlē...

Rozmarija. Kas tad tā ir?

Harita. Tās esam mēs!

Rozmarija. Bet tad jau jādzied “sirsnīgas”, nevis “sirsnīga”!

Harita. Tā arī dziedāsim! (Dzied kopā ar citām.) Un tās sirsnīgas, ko viņa mīlē... (Utt.) Neskumsti, Marika!

Lelles. Daudz laimes dzimšanas dienā!